

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 178/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Antolom, Krivá 23, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/92/2024 z 18. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť Správneému súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu (ktoré síce sťažovateľ nepripojil k ústavnej sťažnosti, ale je dostupné na stránke www.nssud.sk) vyplýva, že správny súd uznesením č. k. KE-10Sa/17/2021-107 z 30. mája 2024 postupom podľa § 59 ods. 3 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odmietol podanie sťažovateľa z 28. mája 2021 v časti, ktorú posúdil ako žalobu proti nečinnosti žalovanej Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „žalovaná“). Správny súd vyzval 5. januára 2024 sťažovateľa, aby v stanovenej lehote opravil alebo doplnil svoje podanie z 28. mája 2021 (už iba v časti týkajúcej sa žaloby proti nečinnosti žalovanej) o chýbajúce náležitosti žaloby podľa § 246 a § 57 SSP, a to o presné označenie konkrétneho konania alebo veci, v ktorej sa domáha odstránenia nečinnosti, a súčasne

sťažovateľa poučil o následkoch nedoplnenia podania. Vzhľadom na to, že sťažovateľ vytýkané nedostatky podania včas neodstránil, súd nemohol v konaní pokračovať, preto jeho podanie vo veci odmietol.

3. Proti predmetnému uzneseniu správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým uznesením podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol. Stotožnil sa s postupom správneho súdu, ktorý podanie vo veci samej postupom podľa § 59 ods. 3 SSP odmietol. Z obsahu podania sťažovateľa v časti týkajúcej sa nečinnosti žalovanej vyplýva, že sa domáhal preskúmania obsahu podnetov na prehlásenie ničotnosti (nulity), posúdenia ich obsahu s prijatými internými predpismi a po prijatí záverov sa domáhal prijatia opatrenia na nápravu vrátane zverejnenia týchto záverov. Uvedené však bližšie nijako nešpecifikoval. Z obsahu jeho podania teda neboli zrejmé základné skutočnosti, ktoré by evokovali právomoc správneho súdu vo veci konať a rozhodnúť. Najvyšší správny súd súčasne uviedol, že aj kasačná sťažnosť sťažovateľa po obsahovej stránke vykazuje známky zmätočnosti a nejasnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nekonzistentne opisuje skutkový stav veci a tvrdí, že uznesenie správneho súdu o odmietnutí jeho podania je zavádzajúce, neodôvodnené a nepreskúmateľné, pretože konajúci súd mal posúdiť iba to, či je žalovaná oprávnená zatajiť obsah zo zasadnutia špecifickej komisie žalovanej. Rozsiahlo opisuje dôvody, pre ktoré chce poznať obsah prejednávania a závery špecifickej komisie. Je presvedčený, že jeho správna žaloba bola zrozumiteľná aj v rozsahu uloženia povinnosti žalovanej zverejniť závery špecifickej komisie. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu namieta, že „*nesprávny výklad aplikovaný NSS SR zasahuje svojimi dôsledkami do základného práva sťažovateľa zaručeného Ústavou SR*“. Žiaden z konajúcich súdov neposkytol podľa jeho názoru odpoveď, z akého dôvodu nie je žalovaná povinná zverejniť závery špecifickej komisie.

5. Sťažovateľ doručil 14. apríla 2025 ústavnému súdu podanie označené ako „*DOPLNENIE ÚSTAVNÁ SŤAŽNOSŤ*“, ktoré však evidentne nesúvisí s prejednanou vecou a malo byť adresované konajúcemu všeobecnému súdu, keďže sťažovateľ v ňom odkazuje na rozsudok Správneho súdu v Košiciach sp. zn. KE-7S/31/2018 z 25. septembra 2024 a zdôrazňuje, že „*týmto podaním žalobca nedoplňa kasačnú sťažnosť, ale iba chce zdôrazniť skutočnosť...*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Po náležitom oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou musí ústavný súd konštatovať, že táto napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľa vykazuje vážne obsahové nedostatky, keďže sťažovateľ síce v sformulovanom petite uviedol, ktoré základné práva podľa ústavy a dohovoru mali byť označeným rozhodnutím najvyššieho správneho súdu porušené, avšak na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadnu relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu, na základe ktorej by ústavný súd mohol posúdiť opodstatnenosť jeho tvrdení. Z prednesených argumentov sťažovateľa nevyplýva nič, čo by posunulo posudzovanú vec do ústavnoprávnej roviny.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nesúrodo opakuje námietky, ktoré už uplatňoval v administratívnom konaní a v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom ústavná sťažnosť sa ako celok vyznačuje značnou nejasnosťou a nezrozumiteľnosťou. Sťažnostná argumentácia sa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu, ktorý sťažovateľ označil za porušovateľa svojich práv, obmedzila len na strohé tvrdenie o nesprávnom výklade bližšie nekonkretizovaných právnych predpisov, v dôsledku čoho malo byť zasiahnuté do základných práv sťažovateľa.

8. V ústavnej sťažnosti tak zrejme chýbajú bližšie právne a skutkové dôvody, ktorými by sťažovateľ podporil svoje tvrdenie o porušení jeho práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu.

9. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je postačujúci (m. m. IV. ÚS 182/2021).

10. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia tak predstavuje nedostatok, ktorý bráni ústavnému súdu považovať ústavnú sťažnosť za dostatočne odôvodnenú.

11. Napokon je potrebné doplniť, že ústavná sťažnosť trpí aj viacerými formálnymi nedostatkami. Okrem už zmieneného nedostatku ústavnej sťažnosti spočívajúceho v nepredložení kópie právoplatného namietaného rozhodnutia najvyššieho správneho súdu (bod 2) v súlade s § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) ani plnomocenstvo z 28. mája 2021 pripojené k ústavnej sťažnosti nezodpovedá § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže z neho nevyplýva, že je udelené výslovne na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom.

12. Súčasne nebolo možné prehliadnúť, že sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti odkazuje na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom je totiž počnúc 15. novembrom 2018 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale predovšetkým esenciálnych obsahových náležitostí (absencia dostatočného a konzistentného odôvodnenia), ústavný súd sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ich ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 576/2020). V tejto súvislosti pripomína, že označené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu totiž slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

14. Ústavnému súdu tak neostáva iné než konštatovať, že ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, preto ju v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu